

Waldemar Wierzba

CHRYMPANO, ŚRUPANO [zez Mickiewicza]

Tymu chto dóstanie chiba,
Dochtór sie na pewno przyda;
Ale tyn co ledwo drygo,
Potrzebuje już móndrygo
Zwykły dochtór nie wystarczy,
By wyleczyć uwiund starczy.
Móndry zaś nawet heksenszus
Zadusi i bydzie z niym szlus.
Ale nawet u móndrygo
Tyż nie znojdniysz skutecznýgó
Na gupi upór lekarstwa.

Roz w Mosinie ko Poznania,
Kejter się zerwoł z łańcucha.
Wiara za niym szuko, ganio –
Nie widać żywygó ducha.
Tej, jak gó szukać przestali,
Myśleli – na pewno kojtnuł,
Tyn pierun sie rano knai,
Sie Kielczy, łegónym mojto.

Tydzień nie było chłelery,
Dzie lofrowoł ón nie wiada,
Się dziod cieszy, że łejery.
Baba tyż jes jymu rada.
Ledwo ci gó, tej, poznali,
Bo gó jacyś łóśrupali.

„Łejery, wstrętne apachy!
Nie dojs, że nóm gó porwali,
To gó jeszczyk łóśrupali!”
„Godej raczy – ochrympali
– Blubroce baba dó dziada –
Bło kejtrów sie nie do śrupać
Śrupie to ci chebać w...

pterach

Dziada jak selera siekło! –
Fcesz się kócić – nie fcesz zgłedy!
Tyś sie nigdy nie śrupaa –
Wunchów ni mosz ani brłedy!
Ty bydziesz dziadóm godaa
– Jak sie kłaków pozbyć leko?!...
Chociaż kejter łóśrupany,

Dobrze, że sie nóm przytrajtoł.”

„Godo baba tak dó niegó –

Dobrze, że kejter łoddany –

Chocioż taki ochrympany.”

„A tegó bulaja glaca,

Co sie ciyngiym po ni maca,

To może jes ochrympano?...”

„A wunch Edy rodem z Wildy –

– Trajluje baba – czyż byłby

Nie chrympany, lecz śrupany?!...

Chebać jesteś porypany!”

„Co tam Edy wunch pod klukum –

Z tobum zwady jo nie szukum –

Godo dziod i głaszczce kejtra –

Dobrze, żeś jes znowyk z panym,

Choć chorobnie łóśrupany.”

„Mosz prowde ty gupi szplinie,

Jo sie tyż ciesze zez tegó

– Godo baba jątrząc rany –

Że kejter wrócił – lebiego –

Choć pieruńsko ochrympany.”

„Ty guło gupio – nie znosz sie!”

„Ty szplinie jedyn wynós sie!”
„Wej, ośrupano – szpyncni sa!”
„Wej, ochrympany cołki zad!”
„Tu wychamrano dziura znów,
Nożyce robióm taki rów!”
„Cołkiym przy skórze brzytew szła,
Gnyk teraz gładki jak ze szkła!”
Szabraczum sie te dwa szpliny;
Wiara zleciaa z Mosiny,
Tam dzie sie drum dwie kalafy:
„Ośrumpany!” „Ochrympany!”
Idzie sumsiod: „Tej, cho no tu!
Szpyncni i godej mi zaroz,
Czym jes ściynty kejtra zarost!”
Jadum szkieły na sygnale
– Halt! – Pódźcie sa! – wej na srake!
Brzytew ślad zostowio taki!
– Szkieły sie znajum na rzeczy,
Nikt ośrupaniu nie przeczy.
Sumsiod powiedział to samo –
Kejtra na zicher śrupano!
Dziod z babum knai dó chaty,

Po dródze sie pyto: „A ty
Wiysz co num szkieły godały,
Jak kejtra oszpycowały?
Ta na zicher zamkła pape,
Nic nie godo ino sapie.
Kejter hafoce radośnie,
Gojum mu sie szybko rany;
„Pódź sa kejtrze ośrumpany!”
– Drze sie dziod, a na to baba:
„Pódź sa kejtrze ochrympany!”
Dziada siekło – nic nie godo,
Babie sznur na gnyk zakłodo
I jum tocho durch do pluty,
Dzie jes włeda i sum gluty.
Utunkoł jum durch we włedzie,
Myśłoł, że tym jum łodwiedzie,
Łod błyndów babski natury
I prowde przed nium objawi
Przyczyny psiej koafiury.
Chocioż ta hekza pod włedum,
Ni mogła roztworzyć papy –
Wiara, suchejcie, co godum! –

Ani pazurum pokazać,
Bo dziód jum trzymał za łapy,
Zadarła dó góry srake,
Gacie opadły na bakier,
Gacie opadły na szage,
A giyrska hejbnyły nagie –
Dwie grube, białe lolygi –
W powietrzu coś jakby strzygły,
Jakby zawziły chrympały
I za wygranum nie dały!

Tej, dziód ino to zoboczuł,
Ruk-cuk z ty pluty wyskoczuł.
Óna dyrdun poprawiła
I na łańcuch kejtra wzięła.
Jakby zoboczuł kusidło
Dziód znik, bo życie mu zbrzydło,
Nie łodnalezióno ciała,
Ino boba się została.

Na ten widok uciekł z wody.
Ona poszła do gospody,

On się puścił aż do Zgierza

I tam przystał za żołnierza.